

Nr 172

Av herr **Ericsson** i Näs m. fl., om rätt att vid inkomsttaxering göra avdrag för kostnader för anläggande av vattentäkt, m. m.

Vid beräkning av inkomst av jordbruksfastighet och annan fastighet är avdrag enligt §§ 22 och 25 kommunalskattelagen medgivet för kostnader för reparation, medan avdrag däremot inte medges för utgifter för ny-, till- eller ombyggnad å fastigheten eller för grundförbättring å densamma. I nämnda lagrum finnes intet stadgande beträffande avdrag för utgifter för anläggande eller iståndsättande av vattentäkt. Hos beskattningsnämnderna synes icke någon enhetlig tillämpning ha vunnits.

Genom grundvattensänknigen har för många fastigheter den situationen inträtt, att anlagda vattentäkter inte längre kan utnyttjas för tillgodogörande av grundvatten. Jordlagret kan ha blivit utsuget på vatten genom upptagande av andra brunnar i grannskapet, genom täckdikning å angränsande marker och liknande åtgärder, som påverkat grundvattnet. Det är framför allt för jordbruksdrift med djurhållning oundgängligen nödvändigt, att en användbar vattentäkt med tillräckligt vatten finnes å fastigheten. Av anförda anledningar har det blivit alltmera vanligt, att man måste förbättra vattentäkterna antingen genom fördjupning, grävning av ny brunn eller genom djupborrning. Oftast har det i sådana fall varit omöjligt att iordningställa den gamla vattentäkten, varför ny brunn har måst grävas eller borras.

Anläggande av sådan vattentäkt, som endast är ersättning för den gamla vattentäkten, som inte längre kan utnyttjas, kan enligt vår uppfattning inte vara att betrakta som någon grundförbättring. De kostnader, som under sådana förhållanden är förenade med anläggandet av den nya vattentäkten, bör vara avdragsgilla vid taxering till inkomstskatt. De synes oss vara omkostnader, som enligt kommunalskattelagen må avdragas som driftkostnader.

En sådan tillämpning synes vara regeln hos vissa beskattningsnämnder, medan andra åter inte medger avdrag i annat fall än då borrningarna skett i den gamla brunnen. Det synes oss riktigt och rättvist, att tillämpningen må vara enhetlig och att grundvalen härvid bör vara, att avdrag må medges, oberoende av om borrningarna sker i den gamla vattentäkten eller helt ny vattentäkt måste anläggas. Såsom vi ovan framhållit, kan anläggande av vattentäkt, som ersätter äldre vattentäkt som inte längre

kan utnyttjas för tillgodogörande av grundvatten, inte vara att anse som grundförbättring eller nybyggnad. För vinnande av en enhetlig tillämpning i detta syfte synes det oss nödvändigt, att i kommunalskattelagen §§ 22 och 25 införes en bestämmelse om att kostnader för anläggande av vattentäkt, som ersätter förut befintlig sådan, som inte längre kan utnyttjas, må vara att anse som avdragsgill driftkostnad.

Även beträffande avdrag för telefonkostnader synes tillämpningen variera. Enligt vad vi har oss bekant, medges i vissa taxeringsdistrikt avdrag för telefonkostnader till ett belopp av 50 kronor, medan i andra distrikt hela ifrågavarande kostnader utom ett grundbelopp på 50 kronor får avdragas. Telefonkostnaderna bör, i den mån de är att anse som omkostnader i yrkesverksamheten, vara avdragsgilla vid taxering till statlig och kommunal inkomstskatt. En enhetlig tillämpning synes oss även i detta fall böra eftersträvas.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi hemställa,

1) att riksdagen måtte besluta att i kommunalskattelagen §§ 22 och 25 införa en bestämmelse om att kostnader för anläggande av vattentäkt, som ersätter förut befintlig sådan som inte längre kan utnyttjas, må vara att anse som avdragsgill kostnad, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig författningstext;

2) att riksdagen måtte besluta om enhetligt avdrag för kostnader för telefon, som utnyttjas för yrket, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderlig författningsbestämmelse.

Stockholm den 26 januari 1955

Gunnar Ericsson
i Näs

Karl Andersson
i Björkäng

C. O. Carlsson
i Bakeröd

Fridolf Jansson
i Benestad

Gunnar Larsson
i Luttra
